Recensie: Heroes *****

DE Studio Antwerpen
zaterdag 28 september 2024

foto © Karolina Maruszak

Recensie:
Wanneer heb jij voor het laatst nog zo hard gelachen dat je het aan je buik voelt? Voor mij is het antwoord simpel, tijdens de tweede voorstelling van Heroes van Laika, de dag na de première in deStudio. Want wat een heerlijke voorstelling heeft Michai Geyzen geconcipieerd en geregisseerd nadat ie er eerder al hoge ogen mee wist te gooien in het jeugdtheater Schauburg in Mé¼nchen. Daar heette de voorstelling: Superheroes - Letzte Schlacht. En nu mag Vlaanderen als een blok vallen voor deze ronduit geniale voorstelling.

Een superwascentrale. Daar zijn we aanbelandt wanneer de vier personages omringd door witte was ontwaken. Het zijn Júlia Godino Llorens, Gytha Parmentier, Arend Pinoy en Kobe Verdonck die gestalte geven aan vier medewerkers die gehuld zijn in witter dan witte kledij en turnschoentjes. De choreografieën die ze neerzetten doen denken aan robots die constant dezelfde handelingen moeten uitvoeren: wassen, drogen, vouwen, sorteren enz.
Tot er een stukje groene stof ontdekt wordt met ruitjes. Later verschijnt er een blauwe bokshandschoen die Gytha Parmentier lekker zacht vindt, een gele handschoen en een stukje rode textiel. Drie van de vier medewerkers geraken in de verleiding, maar de vierde zal steevast die zaken in de wasmand steken. Tot ook hij niet langer kan weerstaan en een groene vleugel aan zijn arm bindt.
Ephraïm Cielen komt met een elektrische gitaar uit een van de wastrommels, zorgt voor een elektrische schok bij één van de vier, waarna ie er drie bereikt die de handen op de schouders van diegene die voor hen staat vasthebben. Enkel Gytha ontspringt nog de dans tot ook zij, wanneer ze op een wasmachine zit de trillingen voelt. De vier transformeren zo tot superhelden die niet alleen hun eigen kleur, maar ook hun specifieke onomatopee hebben.
Exit superwascentrale. Welcome superheldencentrale dus. Gytha's onomatopee is het hilarische 'Woppa!' Wanneer zij voor het eerst haar kracht gebruikt, vraagt ze aan haar collega of het goed was. De anderen moeten wat meer moeite doen om hun superkracht te ontdekken. Arend Pinoy krijgt bijvoorbeeld twee lange armen die uitmonden in gele handschoenen. Die heeft ie ook op zijn hoofd als een hanenkam.
De eerste telefoontjes komen binnen: een bankoverval, een interventie in het ziekenhuis enz. Daarvoor worden ze ook beloond. Júlia Godino Llorens als eerste. Zij krijgt rode rozen als bedanking. Het zal de anderen stimuleren om ook op interventie te gaan. Maar niet zo zeer om het goede te doen, wel om een cadeautje te krijgen achteraf.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Merci chocolade, een Bongobon … Daar komen ze onder andere mee terug. Het zet de vier tegen elkaar op waardoor ze net als kinderen met elkaar beginnen vechten. Hierin zit Geyzens genialiteit: dat ie perfect het gedrag van kinderen weet te vertalen naar de verschillende personages. Het inzicht dat ze fout bezig waren, komt er wanneer ze hun superheldenoutfits moeten afgeven en terug in hun wastrommel duiken. Het voelt aan als een reinigingsritueel waarbij de vuile kantjes van deze mensen proper gemaakt moeten.
Wanneer ze dan terug verschijnen, zijn ze niet langer die anonieme individuen uit de superwascentrale. Ze dragen niet meer uitsluitend wit. Maar ze zijn ook geen superhelden meer. Wel dragen ze nog allemaal hun kenmerkende hoofdkleur. De moraal van Heroes is dat je een echte held bent als je er bent voor je medemens. En dat kan vaak gaan om iets kleins: boodschappen doen, de hond uitlaten van een ander, iemand helpen de straat over te steken enz. Zonder daar per se iets in ruil voor te hoeven of willen krijgen.
Vormelijk trekt Heroes de kaart van de humor, niet zelden in het heerlijke spel, de mimiek en bewegingen. Genoten hebben we van de vrouwelijke én mannelijke kant die zowel Arend als Gytha tonen. Die laatste gaat heel girly dat rechtervoetje naar achteren trekken aan een wasmachine, maar ook bijvoorbeeld met de rechterhand zwaaien naar het publiek.
De groepschoreografieën zijn verder top. Dat de voorstelling daarnaast ook nog eens de muzikale kaart trekt en naar een muzikale catharsis toewerkt, een prachtige meerstemmige a capellaversie van Enrique Iglesias' 'Hero' zorgt ervoor dat deze oorworm niet alleen blijft hangen maar ook datgene wat je tijdens het uurtje dat voorbijvloog zag lang op je netvlies blijft branden.
Dat er zo veel volwassenen en kinderen Heroes wisten te smaken, hartelijk konden lachen met wat ze te zien kregen tijdens de voorstelling en achteraf ook niet meer dan terecht een staande ovatie gaven, toont aan hoe sterk deze productie wel is. Met veel plezier wil ik hier gerust een tweede keer naartoe gaan op een later tijdstip. En kennelijk dacht Aminata Demba die achter mij zat daar net zo over. Wat een heerlijke en bijzonder complete voorstelling is dit!
< Bert Hertogs >
CONCEPT & REGIE Michai Geyzen
SPEL Ephraïm Cielen, Júlia Godino Llorens, Gytha Parmentier, Arend Pinoy & Kobe Verdonck
MUZIEK Ephraïm Cielen
SCENOGRAFIE & ONTWERP KOSTUUMS Anja Furthmann
UITVOERING DECOR Elke&Bruno
UITVOERING KOSTUUMS Nikè Moens
LICHTONTWERP Thomas Stevens
DRAMATURGIE Mieke Versyp
COé–RDINATIE PRODUCTIE & TECHNIEK Pieter Smet
TECHNIEK Rik Van Gysegem & Anton Van Haver
ORIGINELE VERSIE Superheroes - Letzte Schlacht
IN COPRODUCTIE MET Schauburg, Theater fé¼r junges Publikum Mé¼nchen

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.